

ARREST VAN HET HOF (TWEEDE KAMER)
VAN 12 JULI 1973 ¹

N. di Pillo
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Gevoegde zaken 10 en 47-72

S a m e n v a t t i n g

1. *Ambtenaren — Aanwerving — Proeftijd — Beoordelingsrapport — Vertraging — Rechtsgeldigheid — Aansprakelijkheid van de administratie*
(*Statuut van de ambtenaren, art. 34*)
2. *Ambtenaren — Aanwerving — Proeftijd — Negatieve beoordeling — Ontslag — Termijn — Aard — Begin*
(*Statuut van de ambtenaren, art. 34*)
3. *Ambtenaren — Aanwerving — Proeftijd — Negatieve beoordeling — Voornemen tot ontslag — Mededeling aan betrokkene — Verplichting — Afwezigheid*
(*Statuut van de ambtenaren, art. 34*)

1. Een enige maanden te laat opgestelde beoordeling van de proeftijd blijft rechtsgeldig, maar de administratie is aansprakelijk voor de schade, die uit deze, met de uitdrukkelijke bepalingen van het Statuut onverenigbare onregelmatigheid voortvloeit.
2. In het geval van een negatieve beoordeling van de proeftijd moet het besluit tot ontslag genomen worden binnen een redelijke termijn, welke aanvangt zodra de beoordeling is opgesteld en ter kennis van betrokkene gebracht.
3. De Commissie is gehouden de beoordeling aan het eind van de proeftijd

ter kennis van de betrokken ambtenaar te brengen, opdat deze zijn opmerkingen kan maken, maar is niet verplicht hem gelegenheid te geven zich uit te spreken over haar voornemen hem op grond van het negatief luidende rapport te ontslaan, zelfs niet wanneer de conclusie van de beoordeling niet strekt tot onmiddellijk ontslag, maar tot verlenging van de proeftijd. Wanneer de Commissie, overeenkomstig de regels van een goed personeelsbeheer, betrokkene die gelegenheid wel biedt, kan, zonder dat het ontslag daardoor ongeldig wordt, de antwoordtermijn zeer kort zijn.

In de zaken 10 en 47-72

NUNZIO DI PILLO, voormalig ambtenaar op proef van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Rome, Piazza San Andrea della

1 — Procestaal: Frans.

Valle 6, ten deze vertegenwoordigd door M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij E. Arendt, 34 B/IV, rue Philippe-II,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Lamoureux als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij haar juridisch adviseur E. Reuter, 4, boulevard Royal,

verweerster,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van de beoordeling aan het eind van de proeftijd en van het besluit tot ontslag van verzoeker, benevens verschillende verzoeken tot schadevergoeding,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

samengesteld als volgt: P. Pescatore, Kamerpresident, H. Kutscher en M. Sørensen (rapporteur), Rechters,

Advocaat-Generaal: A. Trabucchi

Griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten en het procesverloop

Overwegende dat de aan het geding ten grondslag liggende feiten en het procesverloop kunnen worden samengevat als volgt:

1. Verzoeker, van Italiaanse nationaliteit en geboren in 1933, was in Italië

hoofd van een bureau voor dierlijke producten, IVRAM, dat zich bezighoudt met onderzoek en voorlichting op landbouwgebied. Op 1 maart 1971 werd hij bij de Commissie aangesteld als ambtenaar op proef in de rang A 3 met de titel hoofd van de afdeling „Vee en vlees” van het directoraat-generaal Landbouw. De aanstelling geschiedde zonder vergelijkend onderzoek, overeenkomstig arti-

kel 29, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren.

De in artikel 34 van het Statuut bedoelde beoordeling aan het eind van de proeftijd werd opgesteld op 4 november 1971. Deze beoordeling die was ondertekend door de directeur-generaal Landbouw, had een negatieve strekking. Voorgesteld werd de proeftijd met 3 maanden te verlengen voor een definitief oordeel. De beoordeling werd op dezelfde dag waarop zij was opgesteld, ter kennis van verzoeker gebracht.

Op 8 november diende verzoeker een administratieve klacht in over de late opstelling van de beoordeling, welke ingevolge het toenmalige artikel 34, lid 2, van het Statuut uiterlijk 31 juli had behoren plaats te vinden. Bovendien maakte hij bezwaar tegen het beweerde voornemen van de Commissie hem te vervangen door een ambtenaar van andere nationaliteit.

Bij brief van 7 december wees de Commissie verzoekers klacht van 8 november af met de mededeling dat zij de beoordeling aangaande zijn proeftijd had bestudeerd en, gezien de negatieve strekking ervan, voornemens was hem ontslag te verlenen. Verzoeker werd uitgenodigd zijn opmerkingen uiterlijk 15 december 1971 aan de Commissie kenbaar te maken.

Op 14 december richtte hij een brief aan de Commissie, waarin hij protesteerde tegen het ontslag en de conclusie van de beoordeling bestreed. In het algemeen verwees hij naar zijn uiteenzetting van de feiten in zijn klacht van 8 november.

Op 21 december 1971 nam de Commissie het besluit hem per 1 februari 1972 te ontslaan.

Op 3 maart 1972 diende verzoeker een klacht in tegen het besluit van 21 december, welke klacht door de Commissie onbeantwoord werd gelaten.

In juli 1972 werd een andere ambtenaar van Italiaanse nationaliteit, S. Ventura, aangesteld in de vacature, ontstaan door het ontslag van verzoeker.

2. Verzoeker heeft twee beroepen ingesteld bij het Hof: het eerste, ingeschreven

ter griffie op 13 maart 1972 onder nummer 10/72, tegen het uitdrukkelijke besluit van de Commissie van 7 december 1971, en het tweede, ingeschreven ter griffie op 11 juli 1972 onder nummer 47/72, tegen het stilzwijgende besluit van de Commissie tot afwijzing van verzoekers klacht van 3 maart 1972.

Bij beschikking van 4 oktober 1972 heeft het Hof (tweede Kamer), op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloten de beide zaken te voegen.

Het Hof (Tweede Kamer) heeft, gehoord de Advocaat-Generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

Partijen zijn ter terechtzitting van 30 mei 1973 in hun pleidooien gehoord. De Advocaat-Generaal heeft ter terechtzitting van 27 juni 1973 conclusie genomen.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- de beoordeling aan het eind van de proeftijd nietig te verklaren;
- het stilzwijgende besluit van de Commissie tot afwijzing van verzoekers administratieve klacht van 3 maart 1972 nietig te verklaren;
- het bij brief van 21 december 1971 aan verzoeker aangezegde ontslag nietig te verklaren met alle gevolgen rechtens ten aanzien van verzoekers herstel in de vorige toestand en de betaling van achterstallig salaris en de verschillende vergoedingen;
- de benoeming van S. Ventura op de tevoren door verzoeker bezette post van hoofd van de afdeling „Vee en vlees” van het directoraat-generaal Landbouw, nietig te verklaren;
- subsidiair, te verstaan dat het een dienstfout oplevert verzoeker vanaf 31 juli 1971 en in elk geval tot medio

oktober 1971 in de mening te laten dat hij in vaste dienst zou worden aangesteld;

- de Commissie te veroordelen aan verzoeker overeenkomstig de verschillende petita respectievelijk 25 000, 57 400, 100 000 en 2 500 000 Bfr schadevergoeding te betalen;
- de Commissie te veroordelen met ingang van 8 maart 1972 over deze bedragen nader door het Hof vast te stellen interesten te betalen;
- de Commissie te verwijzen in de kosten van het geding.

In de loop van het geding heeft verzoeker de vordering laten vallen dat hij moet worden geacht bij afloop van zijn proeftijd, te weten op 31 augustus 1971, in vaste dienst te zijn aangesteld. Hij heeft verklaard zich neer te leggen bij de consequenties van 's Hof's arrest in de zaak 52-70 (Nagels tegen Commissie, Jurisprudentie 1971, blz. 365).

De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

- de beroepen ongegrond te verklaren,
- verzoeker te verwijzen in de kosten van het geding.

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen kunnen worden samengevat als volgt:

1. Geldigheid van de proeftijd

a) *Verzoeker* stelt dat de proeftijd onregelmatig was, omdat de beoordeling op 4 november 1971 is gedateerd, terwijl de proeftijd van 6 maanden op 31 augustus 1971 afliep en de beoordeling uiterlijk een maand voor het verstrijken van die periode, dus op 31 juli 1971, had moeten zijn opgesteld. Hij beweert dat, indien de beoordeling op 31 juli 1971 was opge-

steld, zij gunstig zou zijn uitgevallen, aangezien zijn superieuren vóór medio oktober geen enkele opmerking tegenover hem hadden gemaakt. Verzoeker biedt aan met getuigen te bewijzen dat hij eenvoudig zich niet had kunnen voorstellen dat zijn proeftijd als onbevredigend zou worden beschouwd. Voorts merkt hij op dat hij tijdens een reis naar Polen van 3 tot 7 oktober 1971 te zamen met zijn directeur, de heer Amiet, deze had gevraagd of hij in december een korte vakantie zou kunnen nemen. De heer Amiet had hem toen geantwoord dat dit, in verband met de hoeveelheid werk in die periode, buiten de Kerstdagen waarschijnlijk niet mogelijk zou zijn.

Tijdens die reis had de heer Amiet langdurig met verzoeker over het werk van zijn afdeling gesproken zonder enige toespeling te maken op de komende beoordeling of op moeilijkheden met verzoekers taakuitoefening.

Verzoeker betoogt voorts dat, indien de beoordeling op 31 juli 1971 was opgesteld en dan dezelfde reserves had bevat als de beoordeling van 4 november en bovendien een voorstel tot verlenging van de proeftijd, hij stellig bij zijn superieuren had geïnformeerd naar de bezwaren die men tegen hem had, zodat hij tijdens de verlenging van de proeftijd het nodige ter verbetering had kunnen doen.

De Commissie merkt op dat verzoeker in feite geprofiteerd heeft van een zekere verlenging van de proeftijd, waardoor hij gelegenheid had een beoordeling te verkrijgen welke niet negatief was. Het niet in acht nemen van de termijn heeft zijn belangen in geen enkel opzicht geschaad. Een beoordeling vóór eind juli 1971 zou even negatief zijn geweest als die van 4 november 1971. De heer Amiet, verzoekers chef, bevestigt dat hij half juli 1971 jegens verzoeker ernstige bemerkingen van fundamentele aard heeft gemaakt, die reeds duiden op de strekking van de beoordeling aan het einde van de proeftijd. Voor de heer Amiet was dit een zodanig probleem dat hij er vóór de vakantie over had gesproken met de heer Pizuti, lid van het kabinet van de voorzit-

ter der Commissie. Ook de adjunct-directeur-generaal, de heer Heringa, had tegenover verzoeker duidelijk gemaakt dat hij zich een ongunstig oordeel over hem had moeten vormen. De Commissie meent dat verzoekers betoog ongegrond is, daar de beoordeling door de vormfout niet wezenlijk wordt aangetast.

b) *Verzoeker* stelt voorts dat de proeftijd onregelmatig was, omdat deze niet was verlopen onder omstandigheden waarin hij blijk kon geven van zijn bekwaamheden; met name was de proeftijd ook te kort geweest. Verzoeker wijst in dit verband op zijn normale, persoonlijkke vakanties en op de 8 dienstreizen van elk gemiddeld een week naar het buitenland; ten slotte zou hij in de gehele maand augustus niet voldoende werk hebben gehad, zodat deze maand niet bij zijn proeftijd kan worden gerekend. In dit verband beroept hij zich op de conclusie van de beoordeling, dat het wenselijk is de proeftijd met 3 maanden te verlengen, alsmede op het arrest in de zaak 10-55 (Mirosevich tegen Hoge Autoriteit, Jurisprudentie 1955-1956, blz. 394).

Volgens de *Commissie* is de kritiek van verzoeker ongegrond. De 8 buitenlandse dienstreizen vormden een onderdeel van zijn werkzaamheden, terwijl het directoraat-generaal Landbouw in de maand augustus veel werk heeft verzet. Zij wijst op de tegenstrijdigheid om de ene maal te beweren dat de proeftijd te kort was, en de andere maal dat die te lang was.

2. Onregelmatigheid van het ontslag

a) *Verzoeker* stelt dat het ontslag, hem aangezegd bij brief van 21 december 1971 en te zijner kennis gekomen op 17 januari 1972, zulks terwijl de proeftijd eindigde op 31 augustus 1971, niet kan worden geacht binnen een redelijke termijn te hebben plaatsgehad.

De *Commissie* antwoordt dat het ontslagbesluit binnen een redelijke termijn is genomen en dat het niet de zaak van de Commissie is dat verzoeker hiervan eerst

op 17 januari 1972 kennis heeft gekregen.

b) *Verzoeker* betoogt dat zijn recht van verweer is geschonden doordat de brief van 7 december, waarbij zijn klacht van 8 november over de beoordeling werd afgewezen en hem werd aangekondigd dat de Commissie voornemens was hem te ontslaan, hem eerst op 13 december 1971 bereikte, terwijl hem slechts tot 15 december de mogelijkheid werd geboden eventuele opmerkingen te maken. Hij wijst erop dat in de beoordeling geen ontslag, maar een verlenging van de proeftijd met 3 maanden werd voorgesteld. Hij beroept zich op het arrest in de zaak 19-70 (Almini tegen Commissie, Jurisprudentie 1971, blz. 673).

De *Commissie* antwoordt dat de ambtenaar op proef volgens het Statuut geen recht heeft om vóór het ontslag opmerkingen te maken. In artikel 34, lid 2, eerste alinea, laatste zin, van het Statuut wordt categorisch bepaald: „De ambtenaar op proef die zich niet voldoende geschikt heeft getoond om in vaste dienst te worden aangesteld, wordt ontslagen.” Overigens heeft verzoeker de gelegenheid gehad schriftelijke opmerkingen te maken over de beoordeling, waarvan de strekking hem reeds in oktober 1971 door de heer Amiet was aangeduid. Hij heeft toen geen enkele opmerking gemaakt. In zijn antwoord van 14 december 1971, waarin hij toch bedenkingen had kunnen formuleren, welke sinds oktober bij hem hadden kunnen opkomen, heeft verzoeker geen concrete elementen aangevoerd waaruit de onjuistheid van het in de beoordeling gestelde zou kunnen blijken. Naar het oordeel der Commissie zijn er tussen de onderhavige zaken en de zaak 19-70 fundamentele verschillen.

c) *Verzoeker* stelt misbruik van bevoegdheid: de negatieve strekking van de over hem uitgebrachte beoordeling en zijn ontslag berusten niet op objectieve overwegingen, verband houdend met het belang van de dienst, maar op de wens een Franse ambtenaar van de rang A 4, de heer Garet, — althans ad interim —

op deze post tewerk te stellen. De heer Garey was gegadigde voor de post waarop verzoeker was benoemd. De heer Garey had een klacht ingediend en pas daarna, „stellig in oktober 1971”, was er sprake geweest van een negatieve beoordeling en ontslag van verzoeker. Aangezien de heer Garey volgens de diensten van de Commissie waarschijnlijk succes zou hebben met zijn klacht, was besloten verzoeker te ontslaan om aldus de heer Garey zo al niet te bevorderen, dan toch ad interim op zijn post tewerk te kunnen stellen.

De *Commissie* antwoordt dat deze beweringen van elke grond zijn ontbloeit en dat verzoeker geen enkel feit ter staving hiervan aandraagt. In werkelijkheid was de heer Garey na verzoekers ontslag noch ad interim noch definitief op deze post tewerkgesteld. De *Commissie* had integendeel tijdens haar zitting van 24 juli 1972 een ambtenaar van Italiaanse nationaliteit, de heer S. Ventura, benoemd. Naar het oordeel van de *Commissie* had verzoeker niet aangetoond dat de over hem opgestelde negatieve beoordeling zijn ontslag niet genoegzaam rechtvaardigde.

3. De verzoeken om schadevergoeding

Verzoeker stelt dat de onregelmatigheid en laattijdigheid van de besluiten schadeveroorzakende dienstfouten opleveren, voor zover de voorgedragen grieven niet reeds de nietigverklaring van het ontslag behoren mee te brengen. Subsidiair beoogt verzoeker dat de *Commissie* een dienstfout heeft begaan door hem vanaf 31 juli 1971 en in elk geval tot medio oktober 1971 te doen geloven dat hij in vaste dienst zou worden aangesteld. De grondslagen van schadevordering zijn:

a) verzoeker was volgens een na 1 augustus 1971 gesloten huurovereenkomst voor een appartement te Brussel als schadevergoeding een bedrag van drie maanden huur verschuldigd bij beëindiging van de huur binnen een jaar na afsluiting; uit hoofde hiervan heeft hij 25 000 Bfr moeten betalen;

b) verzoeker kon de huurovereenkomst voor zijn appartement te Rome slechts geldig opzeggen drie maanden voor de afloopdatum op 31 december 1971; verzoeker heeft dit op 14 september 1971 gedaan, zodat hij op 31 december 1971 zijn inboedel voorlopig naar een ander appartement moest overbrengen en ten tweeden male in Italië moest verhuizen; de kosten van beide verhuizingen zijn te begroten op 57 400 Bfr;

c) in september 1971 heeft hij zijn vee­stapel overhaast moeten verkopen; het produktieverlies en de terugkoop leverden schade op, te begroten op 100 000 Bfr;

d) in augustus 1971 was hem door Confagricoltura, een standsorganisatie van eigenaars en exploitanten van landbouwbedrijven, een functie met een salaris van 7 200 000 lire per jaar aangeboden; dit aanbod kan nu niet meer gestand worden gedaan. Hoewel het moeilijk te overzien is, hoe lang het zal duren om een zo goed betaalde werkkring te vinden, lijkt het redelijk daarbij uit te gaan van een periode van drie jaar, hetgeen — afgezien van salaristrappen — neerkomt op een bruto salaris van 2 500 000 Bfr.

De *Commissie* antwoordt dat de voorwaarden voor haar aansprakelijkheid — met name het bestaan van een fout en van daaruit voortvloeiende schade — in casu niet zijn vervuld. De *Commissie* heeft geen enkele fout begaan waarvoor zij aansprakelijk kan worden gesteld, omdat verzoeker uitsluitend is ontslagen op grond dat hij geen blijk heeft gegeven van de vereiste geschiktheid. De *Commissie* heeft verzoeker niet doen geloven dat hij na afloop van de proeftijd van 6 maanden definitief zou worden benoemd of een vaste aanstelling zou krijgen. De schade is ontstaan door handelingen die verzoeker voor eigen risico heeft verricht, en waarvan hij de gevolgen moet dragen.

De *Commissie* merkt voorts omtrent de sub a) en d) vermelde schadevorderingen op dat verzoeker heeft aangenomen dat

hij na 31 juli 1971 definitief zou worden benoemd, doch daarbij over het hoofd heeft gezien dat zijn aanstelling als ambtenaar statuair niet voor 31 augustus 1971 had kunnen plaatsvinden.

Verzoeker repliceert dat de Commissie uit het oog verliest dat de beoordeling voor 31 juli 1971 had moeten zijn opgesteld, en dat hij tot dan toe geen enkele reden had om aan te nemen dat de beoordeling ongunstig zou uitvallen.

Wat betreft de door verzoeker sub b) gestelde schade, merkt de *Commissie* op dat verzoeker reeds op 4 maart 1971 toestemming heeft verkregen naar Brussel te verhuizen, en dat hij zijn inboedel niet naar een nieuw adres in Italië, maar naar zijn woning in Brussel had moeten overbrengen.

Verzoeker antwoordt dat de dubbele verhuizing in Italië te wijten is aan de houding van de Commissie, en dat overigens zij opgemerkt dat de gevraagde schadevergoeding veel lager is dan hetgeen de Commissie had moeten betalen bij een verhuizing naar Brussel en na het ontslag weer terug naar Rome.

Ten aanzien van de schadevordering sub c) merkt de *Commissie* nog op dat niet valt in te zien waarom het in september plotseling nodig was de veestapel overhaast te verkopen, dat verder niet vaststaat dat verzoeker opnieuw vee zal kopen en, als hij dat al doet, dat hij er dan meer voor zal moeten betalen dan hij in september gekregen heeft.

Verzoeker antwoordt dat hij zijn veestapel in september 1971 om verscheidende

redenen had verkocht; onder meer had adjunct-directeur Heringa hem toen gezegd dat het persoonlijk bezit van vee tot een belangentegenstelling met de Commissie zou kunnen leiden.

De *Commissie* ontkent de beweringen van verzoeker, dat adjunct-directeur Heringa verzoeker zou hebben geadviseerd zijn veestapel van de hand te doen. Om trent de schadeverordering sub d) merkt *verzoeker* op dat hij nog geen werkkring gevonden heeft, dat er op het gebied van zijn specialisatie bij de semi-officiële Italiaanse instanties voor niet meer dan drie deskundigen plaats is en dat die plaatsen bezet zijn. Te vrezen valt dat zijn quasi-werkloosheid nog lang zal voortduren. Volgens hem moet men uitgaan van een termijn van 3 jaar om een werkkring te vinden, gelijkwaardig aan de welke hij had vóór zijn indiensttreding bij de Commissie. Hij refereert zich ten deze aan het oordeel van het Hof.

De *Commissie* merkt op dat verzoekers specialisatie geen nauw gebied bestrijkt en dat de arbeidsmogelijkheden in Italië voor een gediplomeerd landbouwkundige niet zo beperkt zijn als verzoeker doet voorkomen. Uit verzoekers curriculum vitae blijkt dat hij een algemene landbouwkundige opleiding heeft gevolgd en over een gevarieerde beroepservaring beschikt.

Bij dupliek houdt de *Commissie* staande dat verzoeker geen enkel bewijs heeft bijgebracht voor het bestaan, de grond en de omvang van de gestelde schade.

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat het beroep gericht is op nietigverklaring van de beoordeling inzake verzoekers proeftijd, op nietigverklaring van het besluit van 21 december 1971, waarbij de Commissie verzoeker heeft ontslagen, en op vergoeding van de door dit ontslag beweerdelijk veroorzaakte schade;

De grief met betrekking tot de late opstelling van de beoordeling aan het eind van de proeftijd

- 2 Overwegende dat verzoeker op 1 maart 1971 is benoemd tot ambtenaar op proef in de rang A 3, overeenkomstig artikel 29, lid 2, van het Statuut van de ambtenaren, hetwelk aanwerving zonder vergelijkend onderzoek toelaat in buitengewone gevallen voor het vervullen van ambten waarvoor bijzondere kundigheden vereist zijn;
- 3 dat de beoordeling aan het eind van de proeftijd, bedoeld in artikel 34 van het Statuut, ingevolge de toenmalige bepalingen van artikel 34 uiterlijk op 31 juli 1971 had moeten zijn opgesteld;
- 4 dat de beoordeling evenwel eerst op 4 november daaropvolgend is opgesteld en aan verzoeker medegedeeld;
- 5 dat deze vertraging in de opstelling van de beoordeling, gezien de uitdrukkelijke vereisten van het Statuut, weliswaar een onregelmatigheid oplevert, welke echter niet van dien aard is, dat de geldigheid van de beoordeling erdoor wordt aangetast;
- 6 dat derhalve deze grief dient te worden verworpen;

De grieven met betrekking tot het ontslag

- 7 Overwegende dat, gezien de negatieve beoordeling aan het eind van de proeftijd, de Commissie gerechtigd was verzoeker krachtens artikel 34, lid 2, eerste alinea, van het Statuut te ontslaan;
- 8 Overwegende evenwel, dat verzoeker heeft betoogd dat de Commissie, bij ontslag van een ambtenaar op proef na het einde van de proeftijd, verplicht is het besluit hiertoe binnen een redelijke termijn te nemen, en dat zodanige termijn in casu is overschreden;
- 9 Overwegende dat, ofschoon de Commissie gehouden is haar besluit binnen een redelijke termijn te nemen, deze termijn eerst kan ingaan op het moment waarop de beoordeling aan het eind van de proeftijd is opgesteld en aan de betrokkene medegedeeld;
- 10 dat, waar aldus de begindatum voor de berekening van de termijn 4 november is, het op 21 december afgekomen besluit in casu binnen redelijke grenzen is genomen;

- 11 Overwegende dat verzoeker voorts bepaalde onregelmatigheden in de door de Commissie te zijnen aanzien gevolgde procedure aanvoert;
- 12 dat hij in de eerste plaats beweert dat bij het ontslagbesluit sprake is van misbruik van bevoegdheid, in zoverre het zijn grond zou vinden in de wens der Commissie om op de door verzoeker bezette post een ambtenaar van andere nationaliteit te benoemen;
- 13 dat verzoeker hiertoe echter zelfs geen begin van bewijs heeft geleverd;
- 14 Overwegende dat verzoeker bovendien betoogt dat de Commissie hem niet voldoende tijd heeft gelaten om opmerkingen te maken naar aanleiding van de brief waarbij zij hem haar voornemen van ontslagverlening mededeelde;
- 15 dat dienaangaande vaststaat dat deze op 7 december gedateerde brief waarbij verzoeker werd verzocht zijn opmerkingen uiterlijk 15 december 1971 aan de Commissie te doen toekomen, hem eerst op 13 december heeft bereikt;
- 16 dat blijkens artikel 34 van het Statuut de Commissie wel gehouden is de beoordeling inzake de proeftijd aan de betrokken ambtenaar op proef ter kennis te brengen, opdat deze zijn opmerkingen kan maken, maar dat zij niet verplicht is hem eveneens gelegenheid te geven zich uit te spreken over haar voornemen hem te ontslaan als gevolg van het negatieve karakter der beoordeling, zelfs indien de conclusie hiervan, gelijk in casu, niet is gericht op onmiddellijk ontslag, maar op verlenging van de proeftijd;
- 17 dat, wanneer de Commissie in zodanige omstandigheden de ambtenaar op proef niettemin uitnodigt zijn opmerkingen te doen toekomen, zulks overeenkomstig de regels van een goed personeelsbeheer, de toekenning van een zeer korte antwoordtermijn het ontslag niet ongeldig vermag te maken;
- 18 dat derhalve de grieven met betrekking tot het ontslag dienen te worden verworpen;

De schadevorderingen

- 19 Overwegende dat verzoeker betoogt door de onregelmatigheid en laattijdigheid van de handelingen der Commissie schade te hebben geleden, welke de Commissie hem behoort te vergoeden;
- 20 Overwegende dat de schade welke verzoeker beweert te hebben geleden, voortvloeit uit bepaalde beschikkingen die hij zelf heeft getroffen in de verwachting definitief te worden benoemd op de post die hij op proef bezette;

- 21 dat verzoeker echter niettegenstaande de verlenging van zijn proeftijd geenszins vast mocht rekenen op een definitieve aanstelling, zodat de door hem getroffen beschikkingen voor zijn eigen rekening en risico waren;
- 22 dat zulks bijgevolg geen aansprakelijkheid der Commissie kan meebrengen;
- 23 Overwegende dat een en ander niet wegneemt dat de geconstateerde vertraging bij de opstelling van de beoordeling aan het eind van de proeftijd de toestand van onzekerheid waarin verzoeker zich sedert eind augustus 1971, na afloop van de statutaire proeftijd, bevond, aanmerkelijk heeft gerek, waardoor hij niet in staat was zijn belangen, met name ter zake van zijn loopbaan en zijn positie in het algemeen, deugdelijk te behartigen;
- 24 dat, waar deze vertraging in strijd is met de bepalingen van het Statuut, de Commissie in het kader hiervan deswege aansprakelijk is;
- 25 dat zij derhalve dient te worden verplicht aan verzoeker een schadevergoeding te betalen, welke in verband met de rang van de door verzoeker beklede post naar billijkheid kan worden vastgesteld op 200 000 Bfr;

Ten aanzien van de kosten

- 26 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 3, van het Reglement voor de procesvoering het Hof de kosten geheel of gedeeltelijk kan compenseren, indien partijen onderscheidenlijk op een of meer punten in het ongelijk worden gesteld;
- 27 dat de Commissie in enkele harer middelen in het ongelijk is gesteld;
- 28 dat zij uit dien hoofde in een deel van de kosten van verzoeker, begroot op vijftig ten honderd, dient te worden verwezen;
- 29 dat voorts, ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering, de kosten door de instellingen ter zake van beroepen van ambtenaren van de Gemeenschappen gemaakt, in alle gevallen te haren laste blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de pleidooien van partijen;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren, met name artikel 34, in de toenmalige versie, en artikel 91;

Gelet op de Protocollen betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de
Europese Gemeenschappen, met name de artikelen 69 en 70;

HET HOF VAN JUSTITIE (Tweede Kamer),

rechtdoende: verstaat, met afwijzing van het meer of anders gevorderde:

1. De Commissie van de Europese Gemeenschappen wordt veroordeeld tot betaling aan Nunzio di Pillo van een bedrag van 200 000 Bfr.
2. De Commissie van de Europese Gemeenschappen zal haar eigen kosten alsmede de helft van de kosten van verzoeker hebben te dragen.

Pescatore

Kutscher

Sørensen

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op twaalf juli negentienhonderddrieënzestig.

De Griffier

De President van de Tweede Kamer

A. Van Houtte

P. Pescatore

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL A. TRABUCCHI VAN 27 JUNI 1973 ¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

De onderhavige gevoegde zaken, waarin het gaat om het ontslag van een op proef bij de Commissie geplaatste ambtenaar, kosten, wat de gevraagde nietigverklaring van de litigieuze handelingen betreft, zuiver juridisch gezien weinig hoofdbreken. Daarentegen ben ik niet van mening dat het Hof in de huidige stand van het geding voldoende aanknopingspunten zal vinden om ook het ver-

zoek tot schadevergoeding op alle punten af te wijzen.

De aan het geding ten grondslag liggende feiten zijn eenvoudig; ze zijn U reeds bekend uit de heldere uiteenzetting in het rapport van de Rechter-Rapporteur. Ik zal mij er derhalve toe bepalen ze in grote lijnen weer te geven.

Met het oog op zijn opleiding en beroepservaring op landbouwkundig gebied, werd dr. di Pillo op 1 maart 1971 aangesteld als ambtenaar op proef in de rang A 3, in de functie van hoofd van de afde-

1 — Vertaald uit het Italiaans.